

VIERING VAN WOORD - GEBED - ZANG
DOMINICUSKERK UTRECHT
Zevende Zondag van Pasen – 13 mei 2018

WACHTEN EN LEVEN NAAR GOD TOE

Begroeting

Laat ons ruimte scheppen in ons midden,
dat Gods bevrijding in ons werkzaam wordt
Wees aanwezig, jij die naast mij gaat,
met alles wat je bent, met alles wat je meedraagt.
Wees aanwezig, God van mensen,

Welkom en inleiding

Welkom op deze vreemde zondag tussen Hemelvaart
en Pinksteren – u en jullie hier op deze plek van samenkomen,
Jezus van Nazareth is ten hemel opgestegen en de beloofde
Geest is er nog even niet.
“Sluimerzondag” is een oude naam voor vandaag.
“Wezenzondag” zeggen onze protestante broeders en zusters.
Gezegend dit uur, dat wij hier samen mogen zijn
om uit te zingen en uit te zeggen, dat het leven méér is,
dan wat onze ogen kunnen zien, onze oren kunnen horen,
en onze handen kunnen tasten.

Overweging

Deze dagen tussen Hemelvaart en Pinksteren hebben vanouds een biddend karakter.
We vragen, we zingen en smeken dat de levenskracht van Gods Geest ons hart zal vullen.
In het evangeliieverhaal vandaag gaat het over “niet meer” en tegelijk over “nog niet!”
Jezus van Nazareth heeft het over eensgezindheid, over vreugde en vriendschap.
En het klinkt allemaal zo rustig en zo fraai, alsof Hij er op een kalme achtermiddag eens
even echt voor gaat zitten.
Nou het is helemáál niet rustig als Hij deze woorden in de mond neemt tijdens zijn
afscheidsrede, met de dood voor ogen!
Judas is net teleurgesteld en verbitterd weggelopen op weg naar het verraad en met
de elf overgeblevenen voert Jezus dan dit gesprek. Hij - een vogelvrije bedreigde Joodse
Rabbi - met zijn vrienden, die royaal beloven dat ze Hem trouw zullen blijven wát
er ook gebeurt. Alleen...ze zullen die royale belofte echt niet altijd wáármaken.
Nee, dat niet!
Jezus bidt met hart en ziel voor zijn vrienden, dat ze zich vasthouden aan elkaar, dat ze
eensgezind zullen zijn en zich richten op de God, die mensen doet gaan en doet leven,
dat ze met elkaar Gods verhaal dóórvertellen en dóórleven.
Daar is het Hem om begonnen, een leven lang.
Het gebeurt allemaal als Hij op de rand staat van leven en dood.

Het is vaak in zo'n situatie, dat alles ineens helder en duidelijk wordt.

Dan zijn er geen vrienden en geen vijanden meer.

En die jonge Joodse Rabbi legt zijn shalom en zijn bedde om eenheid in mensenhanden: diepe betrokkenheid, consequente keuze en trouw tot het uiterste.

Je moet ervoor knokken en hard ook!

Inmiddels zal het misschien wel zestig jaar na de dood van

Jesus zijn als Johannes terugdenkt aan dat afscheid. Het is nog steeds niet zo, dat de wereld er anders uitziet, maar mensen zijn zó geraakt door Jesus van Nazareth, dat ze anders zijn gaan kijken en doen: hier en daar - kleine plukjes mensen. Ze hadden het zwaar te verduren. Er was heel wat pijn en onbegrip en weerstand tegen dat soort dwaze dromers. Dat ziet Johannes ook.

En dat ziet iedereen die vandaag om zich heen kijkt in een wereld vol brandhaarden en schroeiplekken. En toch heeft het visioen zich steeds weer opgericht sinds Abraham, Rebecca en Jacob, sinds Mozes en Jeremia, sinds dat meisje Miriam en haar zoon Jesus, sinds Dominicus en Catharina van Siena, en al die bekende en onbekende mensen in de loop van de eeuwen, tot op vandaag.

Altijd weer heeft dat verlangen mensen ertoe aangezet verband en verbondenheid te scheppen en vooral die onderlinge eensgezindheid en liefde.

En dat gaat nog altijd door. Het is ons beloofd in de heilige Geest.

In de Geest komt God zelf te hulp. Hij/Zij laat zich erbij roepen als de grote herinnering, het geheugen van de kerk. Dat is ook de naam - Paracleet - letterlijk: "die erbij geroepen wordt..." Die naam doet vermoeden dat die Geest niet zomaar ongevraagd komt binnenwandelen, maar als helper en trooster.

En die jonge man uit Nazareth geeft die Geest mee aan zijn vrienden - aan ons - als adem van hoop. "Ik zal jullie een Helper sturen..." zegt Hij, "De Geest van eensgezindheid en openheid zal ik je meegeven. En wat zul je die nodig hebben. Let maar op.

Ik zeg het maar vast allemaal, al begrijp je er nu niet veel van. Later zul je het je herinneren, als ik er niet meer ben. Vrede geef ik jullie!"

Ruim twintig eeuwen later leven we met een kerk, die – lijkt het wel – steeds meer beschadigd en ongeloofwaardig wordt.

Maar vooral mogen wij het doen met wat wij in huis hebben en wat wij in huis krijgen in deze parochie-gemeenschap. En dat is niet niks aan betrokkenheid, aan oprechte wil en veel - heel veel - vrijwillige inzet, jaar-in jaar-uit, dag-in dag-uit, dwars door alle levenssituaties heen.

En natúúrlijk verloopt niet alles altijd vlekkeloos.

En natúúrlijk worden we vaak pas wijs door schade en schande.

En natúúrlijk overkomt ook ons de bittere pijn van verdriet en gemis.

Maar we mogen oprecht geloven dat er genoeg kracht en inzet en Geest is om er met elkaar tegenaan te gaan – om elkaar te blijven zien en dat zien vooràl niet te snel op te geven. Dat alles in het besef, dat we niet méér voorstellen, dan dat we in een verscheurde wereld elkaar mogen vasthouden en waken dat niemand verloren loopt.

Per slot van rekening: wie zijn wij? Niks één voor één, maar sterk met elkaar – samen in Jesus Messias en Hij in ons allen. Zo leeft Hij verder in zijn kerk.

En misschien is dat wel de kern van een ijzersterk paasgeloof.